

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Frustra tibi Cultor si culturam non pateris.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

mentem reddunt. Et post nonnulla: Es quia agere intellecta dissimulat, cecatur etiam recte ut no- sciat quod agat. Et sicut iusto iudicio in sua volun- tate relinquitur, et sub ea qua anxie appetit, labo- riosa mundi ministeria relaxatur: unde aperte il- lic subditur, Quia ultra non vocaberis mollis & tenera, tolle molam, & mole farinam, Quia mens pravis desideria dedita, in eo quo anxie appetit, hu- jus seculi labores relinquitur, ut foris mundo velut ancilla serviat qua intus Deum ut filia nequa- quam amat!

At verò, nonne hoc est expavendum? Nonne hoc est iam puniri? Nonne hæc est poena infu- ctuosæ animæ debitis? Nonne idcirco præcaven- da est talis poena, producendo fructus vocatione nostra dignos; aut redimendo tempus infu- ctuosæ ætatis? Nec dicas, te non trahit timore, sed duci potius charitate quæ foras pellit timorem, nam falsum est te infructuosum duci charitate quæ non est otiosa & quæ magna semper ope- ratur, aut charitas non est. Unde sicut concedi-

tur præferendam esse timori charitatem, sic ne- gari non potest si desit charitas, meliorem esse timorem quo malum culpæ & poenæ vitatur, quam defectu timoris & amoris sterilem fieri & sterilitatis suæ poenas ferre. Sic Christus Domi- nus hoc sancto timore proposito concludebat esse vigilandum & orandum: postquam enim de futuri die iudicii fufe dixit, monuitque atten- dendum ne dum gravaremur cura huius vita superveniret in nos repentina ates illa, qua tanquã laqueus in omnes superveniet, Tum addit, Vigila- te itaque omni tempore, orantes ut digni habeami- ni fugere ista omnia qua futura sunt, et stare ante filium hominis. O stare ante filium hominis! Hæc est summa beatitudinis, ait Intellectus, in præ- sentia Iudicii sui securum consistere. Ut è contra, hæc est extrema infelicitas, non illic posse stare, O quam consultius hic fructuose timere, ne illic infructuose tremas! Da locum timori Altissimi, quia omni sapientia timor Dei.

Luc. 21.

Ecclesi. 19.

EODEM DIE, AD HÆC POSTREMA VERBA PARABOLÆ.

Domine, dimitte illam & hoc anno, usque dum fodio circa illam, & mittam stercora, & si quidem fecerit fructum: sin autem, in futurum succides eam. Luc. 13.

VERITAS PRACTICA.

Frustratibi Cultor, si culturam non pateris.

RATIO EST PLANA ET FACILIS, Quia si non vi excoli, frustra est tibi Cultor, Sed si culturam non pateris, non vi excoli. Ergo frustra tibi Cultor si culturam non pateris. Quod certe est tam damnosum quam commo- dum fuit infructuosa arbori seu menti Culto- rem habuisse qui poenam succisionis deprecave- tur.

CULTORES illi nostri sunt, vel Angeli Tu- telares, vel Directores aut Superiores, vel utriq; simul qui sæpe paratam avertunt negligentia nostræ perniciem, eorumque precibus & cultu- ra reservamur si forte respicamus; sed quia re- spicienti necessaria est imprimis correctio, in-

crepatio, mortificatio, humilitas & humiliatio, quæ sunt illa mittenda stercora de quibus agit Cul- tor, nos tales increpationes & humiliationes as- pernamur; nos talè culturam non patimur, sicq; frustra nobis est Cultor quia nolumus excoli dū Cultoris culturam non patimur. Circumfodere De Verbis est humilitatem & patientiam docere, inquit S. Dom. Augustinus, sterces sordes sunt, sed fructum dant; sordes cultoris, dolor est peccatorum.

S. vetè Gregorius dum hoc ipsum fufius ad eundem refert sensum, quàm simus nostro dam- no talis culturae impatientes, sic præclare profe- quitur. Quid est, inquit, circa ficulneam fodere nisi infructuosas mentes increpare? Omnis quippe fossa in imo est: & nimirum increpatio dum mentem si- bi demonstrat, humiliat. Quoties ergo aliquem de peccato suo corripimus quasi ex cultura debito cir- ca infructuosam arborem fodimus. Et post multa de stercoracione, Misititur ergo copiosius stercoris ad radicem arboris, quando pravitate sua consci-
101. 2

Hom. 11. im
Evang.

na tangitur memoria cogitationis, cumq; se per penitentiam ad lamenta mens excitat, & ad bona operationis gratiam reformat, quasi per sacrum stercoreis redit ad fecunditatem operis, radix cordis. Et forte ergo ad fructum rediit, si arbor, quia de consideratione peccati ad bona se opera resuscitat animus. Et sunt pleriq; qui increpationes audiunt, & tamen ad penitentiam redire contemnunt, & infructuosi Deo, in hoc saeculo vixides stant. Sed audiamus quid ficulne & cultor adjungat: siquidem fecerit fructum, sin autem in futurum succides eam: quia profectò quis hic non vult ad fecunditatem pin-

guescere per increpationem, illic cadet, unde iam resurgere per penitentiam non valet: & in futurum succidetur, quamvis hic sine fructu viridè stare videatur.

Audisne anima quid sit increpationem & humiliationem illi adjunctam non libenter recipere? Hoc nempe est culturam fugere. Fugienti vero culturam quid prodest Cultor? Et à Cultore deserta si fueris, quid restat nisi à Deo deseri, cui te solus Cultor immeritam hætenus conservat? Expende hæc accuratè.

DE RENOVATIONE VOTORVM ET SPIRITVS,

*Quis mihi tribuat ut sim iuxta menses pristinos,
secundum dies quibus Deus custodiebat
me? Job, 29.*

VERITAS PRACTICA.

Vota non rectè renovas, nisi te vota
renovent.

*RATIO EST, Quia vota non rectè renovas nisi
assequaris finem cur vota renovas,
Sed nisi te vota renovent, non assequaris finem cur
vota renovas.*

*Vota ergo non rectè renovas, nisi te vota renovent.
Quamobrem sic conjungenda est simul re-
novatio votorum & spiritus, ut si alterutrum
separatim renovare velles, neutrum renova-
res.*

I. PUNCTUM.

CUM ex multis quæ à nobis agenda sunt alia nos aliis magis minusve moveant, non tam sæpe sui merito & pretio quam nostro languore & fastidio, sic sapienter à divina providentia res ordinatæ sunt, ut quæ minus naturali nos afflatu attrahunt, necessitate quadam his jungerentur quæ nos facilius movet & ita simul concatenata omnia nos eo placidè ducerent quo non nisi repugnantes aut remissi traheremur. Danda est inimico venia, quis non repugnet? Sed nisi à te detur, tibi à Deo non concedetur, quis non consentiat? Sic dandæ inimico veniæ difficultas emollitur ex illa connexionione

quam habet cum venia nobis à Deo concedenda. Quod cum universim in cunctis penè agendis annotare sit facile, tū particularim id in renovatione nostra semestri vel annua licet observare.

Renovandus est animus, revocandus est primus ille fervor quo Religionè ingressi sumus, restituta sunt cuncta in integrum quæ languere videntur, hoc agitur cum de renovatione agitur, sed in praxim adduci quod dicitur nõ est ita proclive ingenio facienti & languido, naufragabit ad has voces, contrariè remitetur & teporille animi qui erat renovatione has excutiendus, hanc renovationem excutiet nisi quid adhibeas quo mens expurgatur & stimuletur acrius.

Opportundè idcirco factum, & planè divinitus inspiratum sancto Ignatio Fundatori Societatis JESU, ut renovando animo jungeretur votorū renovatio, qua facile id fieret quod vix alioquin fieri posset. Cum enim tanta sit, & tam altè impressa menti nostræ votorum Religio, ut nullus nisi perditus quidquid ad votum spectat, nisi sanctè & religiose velit atrectare, nihil poterat aptius excogitari ad perfecte instituendam animi renovationem, & primum Religiosi spiritus inflammandum fervorem, quam si Votis renovandis jungeretur illa spiritus renovatio, simulque omnes vota renovaturi discerent ac probe intelligerent non se rectè & religiose vota sua renovaturos, nisi simul ex renovatis votis renovaretur